

[Ivar Nørgaard.]

stilling til, om noget sådant skal finde sted. Hvis det er det grønlandske ønske efter moden overvejelse og på et reelt økonomisk grundlag, er det klart, at det er noget, vi fra dansk side må se positivt på, men det er efter min mening hasarderet af regeringen at få færingernes nej presset frem nu og dermed skabe et alt for let agitationsgrundlag for dem i Grønland, der vil have et andet tilknytningsforhold til Danmark, på et tidspunkt, da man ikke kender de realøkonomiske forhold. Hvis man til sin tid, når man kender de realøkonomiske forhold, vil vælge at give Grønland et andet tilknytningsforhold til Danmark, er det naturligvis i sin orden, men det er farligt at piske denne stemning op nu, hvor man ikke kender hverken de regionalpolitiske ordninger, der kan gennemføres efter fællesmarkedsreglerne, eller den fiskeriordning, som EF vil kunne iværksætte.

Jeg vil gerne spørge statsministeren, hvad der har ligget til grund for regeringens ændring af den hidtidige linje på dette punkt.

Hvad angår spørgsmålet om den europæiske union, kan jeg tilslutte mig de meget forsigtige betragtninger, udenrigsministeren anlagde. Det kan ikke være i dansk interesse at presse en europæisk union frem, og vi ved, at der er stærke kræfter i andre lande, der presser hårdt på. Jeg er helt enig i den vurdering, som udenrigsministeren anlagde, at en europæisk union må dannes, efterhånden som behovet på de specielle felter opstår, og ikke som noget principielt og overordnet. Men måske var ministerens omtale af spørgsmålet alligevel så vag, at man nærmest fik det indtryk, at danskerne i denne sag kun burde være passive tilskuere. Hvis vi indtager den passive tilskuers holdning i denne sag, risikerer vi, at det kun er de aktivistiske synspunkter, der kommer til at indgå i debatten, altså dem, der vil have forudsatsstat, fælles regering, fælles hær osv. og lave disse politiske overbygninger hurtigt.

Vi bør efter min mening trække frem — og det mener jeg at regeringen bør tage initiativet til — på hvilke rent konkrete områder vi finder at man ikke kan klare sagerne på nationalstatsligt plan, hvor nationalstaten ikke mere kan løse opgaverne. Det bør vi lave en liste over og bringe frem i fællesmarkedet som vort bidrag til diskussionen

om, inden for hvilke områder det kan blive rigtigt, nødvendigt og fornuftigt med et overstatsligt samarbejde og dermed en europæisk union.

Jeg mener, det vil være nødvendigt, at regeringen temmelig snart gør sig nogle overvejelser på dette punkt, for der vil jo blive nedsat en række arbejdsudvalg inden for Kommissionen og Rådets regie. I disse arbejdsudvalg skal der også sidde danske embedsmænd, og det vil være ganske svært at have danske embedsmænd til at arbejde med dette problem, uden at de har fået retningslinjer fra regeringen. For når et sådant arbejdsudvalg barsler med en betænkning og der har været danske embedsmænd med, der har tilsluttet sig formuleringerne, vil det på den ene eller den anden måde opfattes sådan, at man også har drøftet det i den danske regering. Derfor vil jeg tilskynde regeringen til at påbegynde overvejelser om, i det mindste hvilke retningslinjer de danske embedsmænd, der skal beskæftige sig med denne sag, skal arbejde efter, og det mener jeg vi bør drøfte. Jeg havde håbet, det allerede kunne blive her i dag under markedsdebatten, men da oplægget altså er så bredt, mener jeg, at vi må kunne drøfte det snart i markedsudvalget.

Jeg vil i øvrigt gerne sige til ministeren, at i betragtning af at talen var så kort, var det måske vel meget tid, ministeren brugte på mere generelt udenrigspolitiske problemer, da vi normalt har den praksis her i folketinget, at vi drøfter generelt udenrigspolitiske spørgsmål under en udenrigspolitisk debat og her under markedsdebatten koncentrerer os om det, der vedrører Romtraktaten. Jeg er godt klar over, at denne fortolkning ikke fuldt ud vil blive fulgt af efterfølgende ordførere; ikke desto mindre anser jeg det for en særdeles praktisk måde at få problemerne endevendt på.

Så vil jeg gerne spørge udenrigsministeren, om det er en ny stil i markedspolitikken, den ny regering har indledt ved, at der i dag i Bruxelles på Ministerrådsmødet ikke deltager nogen dansk minister. Jeg ved, at embedsmændene i markedssekretariatet er særdeles kompetente, jeg ved, at de selvfølgelig ved mere om enkelthederne i denne sag, end en ny minister kan vide, men embedsmænd er kun rådgivere, og de har intet politisk ansvar. Jeg er bange for, hvis det er